

DREGERA

ABRIL 1994 — ANY XV — 3a Època — Núm. 35

CEC

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

RECULL

dels Premis

Viola, Clavell i Rosa

dels

Sis Primers Concursos

de

Contes Infantils

Anys 1970 - 1975

Col·lecció de Premis Literaris
de la Colla Excursionista Cassanenca

XXV PREMIS INFANTILS

Recull dels premis

“Manuel Tolosà i Surroca”

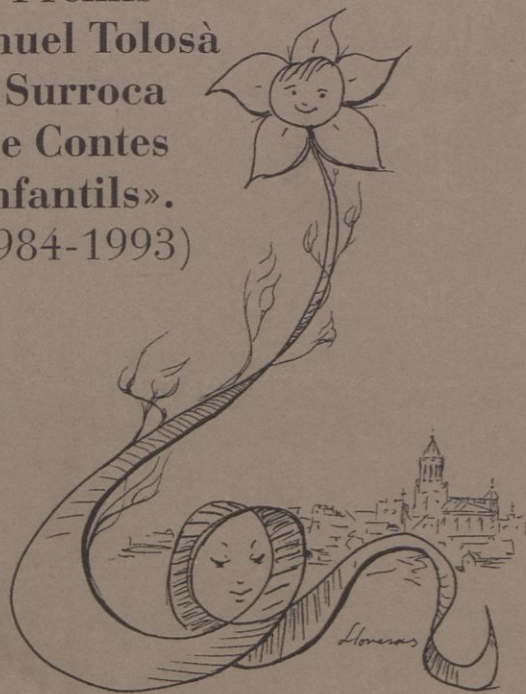
de contes infantils

1976-83

*Col·lecció de premis literaris de la
Colla Excursionista Cassanenca*

3r Recull dels
«Premis
Manuel Tolosà
i Surroca
de Contes
Infantils».
(1984-1993)

Col·lecció de Premis Literaris
de la Colla Excursionista Cassanenca

XXVIII FESTA LITERÀRIA
ABRIL 1994

ÍNDEX

	<i>Plana</i>
Editorial	2
Els noms dels premis	
Les publicacions infantils de "la Colla"	3
Panoràmica	4
Els tres primers contes guanyadors	
i la seva continuació vint-i-cinc anys més tard	5 a 8
Separata	I, II, III, IV
Els autors més premiats	9 a 14
Servei de català	15
No només per l'avi Tolosà	16

IL·LUSTRACIONS

Francesc Rovira
Josep Lloveras

FOTOS

Arxiu "la Colla"
Arxiu Llumiguia

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca
Carrer dels Dolors, 12
Apartat de Correus 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA
Telèfon 46 36 25

ABRIL 1994 - Any XV - 3a Època - Núm. 35

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.
Dipòsit Legal GE-957/83

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Ajuntament de Cassà de la Selva
Diputació de Girona
Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
Consell Comarcal del Gironès
Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, "la Caixa"

EDITORIAL

XXV PREMIS INFANTILS "MANUEL TOLOSÀ I SURROCA"

El motiu pel qual ara podeu estar llegint aquest butlletí monogràfic és molt significatiu: els premis infantils arriben a la XXV edició. Complir vint-i-cinc anys és una fita difícil d'aconseguir en qualsevol activitat i més quan és de caire cultural. Per aquesta raó hem intentat que aquesta efemèrides no passés despercebuda programant uns actes especials dins la XXVIII Festa Literària. Entre ells destaca la publicació del llibre **3r Recull de premis "Manuel Tolosà i Surroca" de contes infantils 1984-93** seguint la voluntat d'aquest que en fou l'impulsor. Il·lustrat pel pintor cassanenc Josep Lloveras i amb uns criteris de correcció lingüística ben definits —en què es respecta i es valora l'expressió de l'autor d'acord amb l'edat amb què ho va escriure—, desitgem que sigui útil i motivi els nostres infants a llegir. Sabem que és un repte difícil canviar els hàbits quan la proposta requereix atenció, voluntat, esforç..., però hi volem contribuir amb aquesta edició.

Amb aquest Drecera monogràfic hem intentat reflexionar sobre el que han estat aquests vint-i-cinc anys. Les primeres autores guanyadores han continuat el conte que se'ls va premiar. Els autors més premiats han reviscut una mica la seva infantesa amb la seva col·laboració en aquest butlletí. Els noms dels premis, l'avi Tolosà,... configuren aquesta publicació especial, de repàs a una feina feta, que té voluntat de continuar. Encara que de vegades sembli que ens marquem objectius que vagin contra corrent o que no tingui sentit la competitivitat d'un concurs, ens hem de preguntar si la seva absència milloraria la nostra cultura, la nostra llengua, el nostre país. Cas que fos així deixariem de convocar-los, però desgraciadament encara no ha arribat aquest moment.

DOLORS RUBIROLA I SITJAS

ELS NOMS DELS PREMIS

ROSA, CLAVELL i VIOLA són els tres noms de flors que, des del seu començament reben els Premis Infantils de la Colla Excursionista Cassanenca, que en bona hora va endegar el recordat Manel Tolosà i Surroca.

En triar noms, segurament l'amic Manel hi va buscar la similitud amb els que s'atorgaven en els Jocs Florals.

Els Jocs Florals, certàmens literaris els orígens dels quals es remunten als trobadors provençals de l'Edat Mitjana i que sempre han tingut els premis en forma de flor, semblen inspirats en les festes que es feien a Roma a finals d'abril en honor de la deessa Flora. A Catalunya, instituits per Joan I l'any 1393, foren restaurats a Barcelona el 1859, amb la finalitat de "revisar i fer conèixer una institució establerta pels antics reis de Catalunya i Aragó i de moure la joventut al conreu de la llengua i literatura catalanes".

El seu lema era "PATRIA, FIDES, AMOR" que corresponien als tres premis ordinaris.

Al millor poema de tema patriòtic li corresponia l'Englantina d'Or que no és més que la ROSA silvestre, flor que neix espontàniament als nostres boscos i que, a més d'una singular bellesa, és resistent i tenaç i amb unes arrels molt fondes. No és difícil associar-la amb el que representa.

De la "Fides" —Fe— n'és la VIOLA d'or i argent. Flor pròpia de Quaresma i de Setmana Santa, el color de la qual simbolitza el dol a les celebracions litúrgiques. La guanyava la millor poesia religiosa.

Els poemes amorosos s'emportaven la Flor Natural d'or. Hem de convenir que el CLAVELL és l'exponent de l'amor.

Qui arribava a assolir tres flors era proclamat solemnement "Mestre en gai saber", sens dubte, la distinció més honorífica.

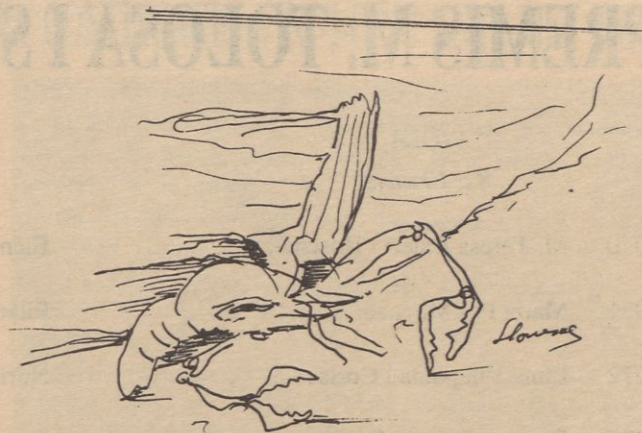
És obvi que els Premis Infantils de la "Colla" no guarden relació amb els continguts dels Jocs Florals, ja que les nenes i nens de Cassà ni escriuen en vers, ni solen parlar de religió, ni de pàtria ni d'amor.

La relació l'hem de buscar en els objectius —incentivar els joves perquè s'expressin en la nostra llengua— i és clar, en les flors que donen nom als premis.

QUIM MASSA

LES PUBLICACIONS INFANTILS DE "LA COLLA"

Quan a finals del 1969 es començava a perfilar el que seria el Concurs de Contes Infantils —més tard Premis Infantils Manuel Tolosà— una de les inquietuds que ell mostrava com a impulsor que en fou, era que des del primer moment s'agafés el compromís d'estudiar les possibilitats de publicació dels contes guardonats. "Els concursants se sentiran motivats el dia que puguin ensenyar el seu conte publicat. Així ho feiem a l'escola de Sant Andreu del Palomar de Barcelona i pedagògicament donava bons resultats", ens deia. I així

Il·lustració de Josep Lloveras per al conte "El cranc retirat" de Jordi Solench, premi Clavell 1991.

va ser com "la Colla" des del primer moment va prendre consciència de la necessitat de portar-ho a terme quan s'escaigués. I així va ser com a l'any 1976, amb una adhesió explícita a la campanya "Escola en català", es publicava el primer recull en el qual es podien trobar els premis Viola, Clavell i Rosa dels sis primers concursos 1970-1975. L'any 1984, i en el clos de la Divuitena Festa Literària, va veure la llum el segon recull de premis —ja dits de "Manuel Tolosà i Surroca"— dels contes infantils dels anys 1976 al 1983. I enguany s'han publicat els contes guardonats al llarg de les deu últimes convocatòries: 1984-1993.

Si una cosa tenen en comú aquestes tres publicacions és la diversitat. La primera feta en format de mitja quartilla, la segona en format de quartilla i la tercera DIN A-4. La primera en una presentació adusta i sense acompanyament gràfic; la segona ja il·lustrada i la tercera amb una maquetització pròpia d'un llibre "a punt" amb unes il·lustracions fetes per l'artista cassanenc Josep Lloveras i la correcció lingüística d'en Pitu Basart i en Joan Pinsach.

Quan vam parlar de la manera d'il·lustrar aquest recull, per no carregar la feina només a una persona i a la vegada per tenir-hi més col·laboracions vam pensar en onze cassanencs, o persones properes a Cassà de la Selva, per demanar-los que fessin tres aportacions gràfiques cadascun, menys en Lloveras que ens faria la portada. Quan se li va proposar i mentre se li explicaven els motius de la publicació, antecedents i altres raons que el portessin a pensar en la portada ens va dir: "Si he il·lustrat llibres de poemes per als Estats Units no ho puc fer per a la gent del meu poble? Si m'ho permeteu, serà un honor per a mi il·lustrar-lo tot".

Aquest llibre vol ser una expressió més de la cadena de petits esforços que ens han de portar que un dia no tinguin sentit les lleis de normalització lingüística. Vol ser un acte de reconeixement a la feina callada i constant feta per tantes organitzacions no governamentals que són les que mantenen la solidesa del teixit cívic. Vol ser un recordatori de tantes persones com el mestre Tolosà que han donat el millor de la seva vida en defensa dels seus ideals i també vol ser una mostra de solidaritat amb totes i cadascuna de les cultures oprimides del món.

JOAN MAYMÍ I COLOREU

DRECERA

PREMIS M. TOLOSÀ I SURROCA de Contes Infantils

	<i>VIOLA</i> 8 a 10 anys	<i>CLAVELL</i> 11 i 12 anys	<i>ROSA</i> 13 i 14 anys
1970	M. Teresa Baleri i Bosch	Elena Cases i Vidal	Josefina Vilahur i Godoy
1971	Marta Pi i Maynau	Pilar Lloveras i Victorio	M. Teresa Bota i Ventura
1972	Lluís Vilaplana i Coris	Núria Terris i Fuyà	Josep Bofill i Déu
1973	Elisabet Baleri i Bosch	Concepció Fuertes i Padrés	Ferran Raset i Solé
1974	Jordi Rovira i Guarro	Elisabet Baleri i Bosch	Xavier Albertí i Oriol
1975	Elisenda Masó i Ribera	M. Dolors Busquets i Negre	Xavier Albertí i Oriol
1976	Glòria Mestras i Castañé	Carles Busquets i Cabarrocas	Elisabet Baleri i Bosch
1977	Anna M. Miralles i Gruart	Glòria Mestras i Castañé	Carles Busquets i Cabarrocas
1978	Rosanna Baleri i Bosch	Ester Basart i Tarrats	Carles Busquets i Cabarrocas
1979	Núria Bernatallada i Pla	Ester Basart i Tarrats	Xavier Miralles i Gruart
1980	Josep M. Vilar i Panella	Ester Basart i Tarrats	Xavier Domingo i Roura
1981	Eva Basart i Tarrats	Rocío Delgado i Salas	Rosanna Baleri i Bosch
1982	Roser Vilà i Pibernat	Núria Bernatallada i Pla Narcís Poaté i Adroher	Desert
1983	Pilar Carbó i Viruete	Eva Basart i Tarrats	Josep M. Vilar i Panella
1984	Anna Sancho i Rutllant	Eva Basart i Tarrats	Núria Bernatallada i Pla
1985	Eva Verdaguer i Arnau	Meritxell Abellí i Arbó	Núria Bernatallada i Pla
1986	Eva Verdaguer i Arnau	Meritxell Abellí i Arbó	Glòria Sánchez i Grau
1987	Alba Abellí i Arbó	Núria Massa i Salvi	Meritxell Abellí i Arbó
1988	Jordi Verdaguer i Arnau	Eva Verdaguer i Arnau	Meritxell Abellí i Arbó
1989	Jordi Verdaguer i Arnau	Elena Esteras i Blasco	Rosa Lloveras i Ferrer
1990	Íngrid Reyné i Ferrando	Marc Martínez i Comas	Alba Abellí i Arbó
1991	Josep Mias i Rabionet	Jordi Solench i Fusté	Marta Comas i Vilella
1992	Josep Mias i Rabionet	Íngrid Reyné i Ferrando	Anna Nogué i Casas
1993	Anna Ros i Anguila	Albert Ros i Anguila	Íngrid Reyné i Ferrando
1994	Gemma Pagès i Pi	Jordi Bertran i Santos	Eva Pujol i Campeny

ELS TRES PRIMERS CONTES GUANYADORS I LA SEVA CONTINUACIÓ VINT-I-CINC ANYS MÉS TARD

1r Premi edat 11-12 anys - Any 1970

El soldadet del país de les joguines

Aquell vespre el meu germanet no tenia son. La mare feia el nostre sopar i no podia estar per ell. El pare em cridà i em digué: —*Siset, vols explicar un conte al teu germanet?* Li vaig contestar a l'acte: —*Si! Si!* Corrent vaig anar a la seva cambra, i així vaig començar:

—*Hi havia una vegada un nen que no podia adormir-se.*

Encara no havia acabat de dir això, ell ja em diu:

—*No! No! Aquest ja me l'explicà l'avi.*

Llavors n'hi vaig començar un altre:

—*Vet aquí que això passava al país de les joguines: Era un soldadet de plom molt i molt bonic, que si se li donava corda corria com un de debò. Un nen, que a casa seva eren pobres i no li podien comprar res per a jugar, vivia prop d'aquest poble de les joguines. Un dia ell tot sol va anar-hi a veure com era i veié aquell soldadet. Li agradà tant i tant que el volgué comprar venent-se estampes i coses, que portava a les butxaques. Ja sabia ell que era inútil, ja que aquelles joguines no es venien. Aquest nen, que es deia Pep Maria, es va fer molt amic del soldadet i totes les tardes sortint de l'escola hi anava*

Quan hi arribava, el soldadet es posava molt content; però li semblava a en Pep Maria, que no sempre estava tan content.

Un dia a l'escola van fer festa i en Pep Maria hi anà més puntual que de costum, i va trobar el soldadet que plorava.

—*Per què plores?* —li preguntà.

—*Perquè totes les joguines es riuen de mi, ja que diuen que sóc molt lleig.*

—*No et preocupis que jo t'ajudaré. Ara me'n vaig i pensaré què puc fer per ajudar-te.*

En aquell poble tenien tots el costum de fer la migdiada. En Pep Maria va anar-hi el dia següent a l'hora de la migdiada i portava un pot de pintura. El soldadet, que aquell dia no havia pogut dormir, el veié que venia amb la pintura i li preguntà:

—*Per què vols la pintura?*

Ell diu:

—*Espera't que ja ho veuràs. Tu no facis fressa, vine amb mi.*

Van entrar per les cases i, com que dormien, els van empastifar les cares amb pintura. I semblaven ninots.

Una vegada tots pintats i lletjos, van posar-se a cridar en Pep Maria i el soldadet, tan fort, que no quedà ningú dormit.

Una vegada desvetllats, en mirar-se es donaren compte de l'estrany i malcarats que es trobaven tots plegats i es delien: —Que lletjos que esteu vosaltres! —I vosaltres! —Ai! Ai, deien uns. —Oh! Oh!, deien altres. Tots van córrer cap als seus miralls de casa seva i fins es feien por ells mateixos.

Per allà va passar el soldadet i com tots el veieren tan ben plantat, camadret i tibet com un ciri, tots li cridaren: —Soldadet! Soldadet! Ajuda'ns que ens hem tornat lletjos.

Ell els digué: —Us ajudaré si no em torneu a dir mai més que sóc lleig.

Tots cridaren: —*T'ho prometo, però ajuda'ns.*

El soldadet els digué: —No us preocupeu que només és pintura. Compreu-vos una ampolla d'aiguarràs; fregueu fort, que tot marxarà de pressa.

Els l'obeïren i tornaren a ser com sempre. Tots li deien: —Gràcies, gràcies, soldadet.

El soldadet que era molt just, digué: —No totes les vostres exclamacions són per a mi, sinó que al meu amic Pep Maria també n'hi toquen.

En Pep Maria es va fer molt i molt amic d'ells i cada dia hi anava a jugar i sobretot jugava amb el soldadet. Des de llavors en Pep Maria no va haver de preocupar-se més de les joguines, perquè sempre en tingué.

Aquí un gat, allà un gos i el conte s'ha fos.

ELENA CASES VIDAL

Marina, 53

Cassà de la Selva

—*Riiiiing, riiiiing... truca el telèfon. El despenja la meua filla Mireia.*

—*És per tu, mare.*

Una breu conversa telefònica amb una amiga d'infància em recorda que tinc pendent la continuació d'un conte iniciat ara fa més de vint anys. Quasi res! No sé com posar-m'hi. Ho he intentat mitja dotzena de vegades i no aconseguixo passar de la segona ratlla. Però, ara és diferent. Tinc la Mireia al meu costat.

—*Què fas, mare?*

—*Mira, estic provant d'escriure un conte. M'hi ajudes?*

—*Oh!, sí, sí. Que divertit! Per què no li diem "L'esquirol trapella" o "El sol que enlluernava" o "El cuc i la formiga amable"?* —diu la nena tot en una batzegada.

—*I què els passava a aquest cuc i formiga que dius?*

—*Doncs ara t'ho explico:*

Hi havia una vegada una formiga que es dia Antenetes, encara que tothom la coneixia per la Netes. Vivia juntament amb moltes d'altres en un formiguer al mig del bosc. Totes les que hi habitaven eren molt ben avingudes: unes s'ocupaven de la neteja del formiguer, unes altres defensaven la seva casa de l'atac de possibles invasors, d'altres alimentaven i tenien cura de les cries i de la reina que només feia que posar ous, i finalment les darreres eren les encarregades d'anar a buscar menjar per a totes les formigues. La Netes era d'aquestes. Un dia va sortir juntament amb moltes companyes per anar a un camp de blat. Era tan daurat i els grans de les espigues tan madurs! Per una mica que se n'emportessin, el pagès no es podia pas enfadar. Ell en tenia tant! anaven totes les formigues en renglera, cadascuna seguint el rastre de la del davant, com fan totes les formigues. Però vet-ho aquí, que amb tanta abundor de blat com hi havia, la Netes va decidir de berenar una mica. Tenia tanta gana després de la caminada! Però en aquestes, un enorme núvol gris tapa el sol. Sobtadament, comença a ploure a bots i barrals.

És una tempesta d'estiu. La Netes no sap on anar. No veu les altres. Què faré jo ara?, es pregunta tot refugiant-se del xàfec sota una fulla de magaridoia. La pluja d'estiu dura poc. Tot seguit torna a lluir el sol. La Netes, per molt que mira els diferents camins no sap com tornar al formiguer. L'aigua li ha esborrat el rastre de les seves companyes. Se sent sola i esmaperduda quan passa per allà una papallona. La formiga li pregunta:

— Que saps on és casa meva?

I l'insecte preciós contesta tot bategant suaument les seves ales:

— No entenc res del que dius, petita, no sé què dius.

Hi havia per allà prop una marieta i també la Netes li preguntà:

— Saps on és casa meva, marieta?

— No, formigueta. Jo només sé on hi ha pulgó per menjar.

En aquell moment, quan la Netes ja estava a punt de plorar, arribà un centpeus i la Netes li digué:

— Que saps on és casa meva, cuquet?

— No sóc un cuc, però sí, sé on és el teu formiguer. Hi he passat moltes vegades pel costat. És ple de formigues iguals que tu.

— Oh que bé! Quina alegria! M'ensenyes el camí?

— Sí. Puja sobre la meva esquena que t'hi portaré.

— Gràcies, gràcies! Quanta amabilitat!

Al cap d'una estona va arribar al formiguer on ja l'esperaven les altres formigues molt preocupades. Tot eren pe-tones i abraçades i agraïments al centpeus.

L'Antenetes mai més es va despistar de la seva feina i al centpeus, a pesar seu, el van conèixer totes les formigues com "el cuc amable" i sempre que el veien el convidaven a dinar a cada seva.

I, aquí un gos, i allà un gat...

— Mare, i si l'anem, a explicar al meu germanet Arnau a veure si s'adorm més de pressa?

MIREIA TARRADELLAS

HELENA CASES

Sant Joan les Fonts, febrer de 1994

1r Premi edat 9-10 anys - Any 1970

La Rosanna i el Blanquet

Un dia d'hivern érem a la vora del foc. Nevava molt i molt. La meva germaneta petita, que ara ha fet tres anys, va dir-me:

— Què és això blanc que cau? Em fa molta por! Explíca'm un conte i així no me'n faré.

— Bé. Te l'explico de seguida i així no tindràs por.

I el conte va començar així:

Hi havia una vegada una nena que es deia Rosanna que anava cap al col·legi, un dia que nevava com avui, quan de sobte es va trobar amb un gosset al darrera que la seguia.

— Com es deia el gosset? — em va interrompre la meva germaneta.

— Blanquet, ja ho veuràs més endavant.

Quan la Rosanna va arribar al col·legi, el gosset la seguia i va entrar per una finestra d'amagat. Mentre feien classe, el gosset va cridar: Guau!, guau! La Mare Hortènsia, que ensenyava als petits, va preguntar:

— Qui és que crida?

I les nenes varen respondre: — Jo no!

De sobte la «Mare» va veure una cosa que es movia: era el gosset. I quina no va ser la seva sorpresa en veure aquell gosset tan petitó, blanc i bellugadís. El va agafar i el va portar a la seva taula perquè totes les nenes el veiessin. La Rosanna en veure'l va dir a la «Mare»:

— Jo el conec, jo el conec! Em seguia quan venia al Col·legi.

Després la «Mare» i les nenes van banyar el gosset, que va quedar molt net i blanc. Quina alegria tan gran, en veure aquella meravella blanca com la neu que estava caient.

Per nom van decidir posar-li «Blanquet».

Després, en sortir al pati, va ser la joguina de totes les nenes. A l'hora d'anar-se'n a casa seva no sabien qui havia d'emportar-se el gosset. Van decidir que fos la Rosanna, perquè era la que l'havia vist primer.

A casa de la Rosanna la seva mare li va donar llet. I a l'hora d'anar a dormir, el Blanquet va anar a dormir al seu costat. La Rosanna, tot somicant, va preguntar:

— No em mossegarà pas?

— No, no mossega pas — li contestà el seu pare.

L'endemà al matí la Rosanna va donar llet al gosset; però ell va arronsar el nas volent dir que de llet ja n'estava tip. La Rosanna ho va entendre i li va donar un bon plat d'arròs, que se'l va menjar amb molta il·lusió. Des d'aquell dia el gosset va anar sempre més al col·legi. I sempre es posava al costat de la «Mare» per escoltar el que deia, com si volgués aprendre de lletra.

Un dia al matí en despertar-se la Rosanna no va veure el Blanquet. De seguida va anar al col·legi a donar la mala notícia a la Mare Hortènsia.

La «Mare» i les nenes es posaren a buscar-lo. De cop una nena que es deia Cristina va veure una cosa blanca com el gosset perdut i va cridar:

— Ja l'he trobat!

Totes van anar cap allà i van veure que era una pedra blanca. Es van entristir i anaren a dinar molt consiroses. I a la tarda van tornar a buscar-lo. La Rosanna es va cansar de cercar i se li va ocórrer de pujar al tobogan on hi va trobar en Blanquet adormit com un soc.

Va fer un crit d'alegria i totes les nenes van anar cap allà. Va agafar-lo amb les manetes i va baixar-lo del tobogan. Totes les nenes plegades van fer una sardana i van posar en Blanquet al mig. Després van fer una festa.

El gosset va anar sempre més al col·legi i era el divertiment de la Rosanna i de totes les nenes petites de la seva classe. I així tot l'hivern. Però en arribar l'estiu va marxar el Blanquet per sempre. Com que era de neu... i la neu es fon, també va desaparèixer el Blanquet.

— Aquest és el conte que vaig explicar a la meva germaneta.

—T'ha agradat el conte? —vaig preguntar-li.

—Sí —em va respondre—, i això que cau ja no em fa por
és blanc com el Blanquet, el gosset del conte.

M.ª TERESA BALERI BOSCH

Provincial, 195
Cassà de la Selva

Quan, a l'hivern següent, en Blanquet no apareixia per enlloc, les nenes no podien entendre-ho. Totes, prou que el buscaven per tot arreu; cada nena a casa seva, i pel camí, i a l'escola... però res de res. En Blanquet no era enlloc!

—I si anéssim a la muntanya més alta del món, que està tota plena de neu? Allí sí que trobarem en Blanquet, deia la Rosanna, que l'hivern passat havia trobat el gosset.

—Aquell Blanquet no era un gosset de veritat, era un floc de neu! No parava de dir la gent gran...

...Però la Rosanna i les nenes de la seva classe ni ho escoltaven. El seu cap només barrinava de quina manera podien tornar a veure el gos. I el temps va anar passant...

...Va ésser una tarda de les vacances de Nadal. Un grup de nenes estaven assegudes a la vora del foc. De cop, una nena molt eixerida diu:

—Mira, allà a fora, hi ha un gosset blanc!

S'aixecà d'un salt i anà cap a fora, seguida de les altres.

En Blanquet era allí! Es mirava les nenes amb els seus ulls tan dolços que estaven totes embadalides.

...I els anys segueixen passant. Cada hivern hi ha nens i nenes que veuen en Blanquet. Però no tothom el pot veure. Fa falta una cosa que no tots tenen: imaginació. Els nens en tenen; tenen el do meravellós de la imaginació. I a mesura que ens anem fent grans, canviem la imaginació per la realitat. Poca gent gran conserva imaginació. És una llàstima! Seria fantàstic que en lloc d'un senzill floc de neu, poguéssim veure en Blanquet!

En Blanquet és il·lusió, és tendresa, és joia, és amistat... és tot el que nosaltres volem que sigui.

Sovint els nens ens encomanen la seva imaginació, i del no res en surt l'alegria. És bonic imaginar, somniar, i poder, després, explicar. Els contes són un camí meravellós per donar vida a la imaginació.

Expliquem i escoltem contes; és una bona manera de viure i conviure.

Estimat Blanquet, fins sempre!

M. TERESA BALERI I BOSCH
març 1994

1r Premi edat 13-15 anys - Any 1970

El gatet astronauta

Hi havia una vegada un gatet molt entremaliat, que tot sovint s'escapava de casa seva a pesar de que l'amo no ho volia i l'havia avisat de que es podia perdre.

El dia que aquest fet va passar, el nostre gatet sortí de casa seva en direcció al bosc on sempre es trobava amb els companys de joc i, jugant, jugant, resulta que es va perdre de debò...

Quins meus, marrameus, feia el pobre gatet! Va arribar la nit i res de trobar l'escalaf de vora el foc de que fruïa a casa seva. Una nit, una altra nit, i donant voltes i més voltes mort de gana, de fred i de cansament, va sortir del lindar del bosc i es trobà davant d'una gran plana a la fi de la qual s'hi alçaven unes construccions com mai no havia vist.

Amb l'esperança de trobar-hi acull i alguna cua de sardina per empassar-se, se n'hi anà tot corrent. En arribar-hi, el que més li cridà l'atenció fou una torre alta, alta que s'elevava fins quasi tocar els núvols. Que petit era el nostre gatet al peu de la gran torre! Com es podia pensar ell, pobre gatet ignorant que mai no volia escoltar les noves que l'amo li llegia del diari perquè preferia enredar els cabdells de llana de la mestressa, que aquella torre havia de servir ni més ni menys que per llençar un astronauta cap a la lluna!!!!

S'anà enfilant pels ferros de la torre amunt, amunt, esperant per la curiositat i quan arribà a la mena de caseta que hi havia al cap de dalt, hi entrà tot decidit «Potser allà hi trobaria quelcom per portar-se a la boqueta...» Menjar no en trobà pas; però sí unes butaques molt acollidores i, com el cansament pogué tant com la gana, es quedà adormit dessota d'una d'elles, fet un cabdell.

No s'enterà de que dos homes vestits de molt estranya manera prenién possessió dels seients, ni de que es lligaven tota una sèrie de corretges i de tubs i que preparaven uns instruments molt enrevesats: ell dorm que dormirà feliç somniant amb la lluna dels gats... Quina ironia!

Però sí s'enterà d'un brogit d'infern que es començà a sentir sota seu i que tot ho feia trontollar. Tan fort era el brogit que els astronautes no sentiren ni poc ni molt els seus meus, marrameus...

Hores i hores durà el brogit, el trontoll, el neguit i la por fins que, per fi, amb un fort sotrac, la caseta es parà.

Va tenir de passar molta estona perquè es revingués de l'esglai i del mal de panxona i, quan ho féu es trobà novament sol. S'apropà a la portella i en lloc de la plana arran de bosc es trobà amb un paisatge inhospitalari, isolat, ple de forats, de roca i de pols. Baixava? No baixava? Per força; potser allà hi hauria la cua de sardina que tant cobejava...

Flairant d'ací d'allà entre les roques i per mig dels forats, de repent veié davant d'ell dues figures impressionants, que l'esglaiaren de nou, ja que res no havia vist des de sota el seient. Cametes ajudeu-me, ja el teniu corrent de nou cap al refugi de la caseta que mai li havia semblat tan acollidora. Tal fou el seu esglai en veure els dos astronautes, que ventà queixalada al primer que trobà a prop i s'emportà entre les dents un trosset de rosca de la lluna.

Noves sotragades, nous mareigs i avall, avall, avall, cap a la terra de nou. Quan la sotragada final el féu rodolar com una pilota, es trobà enmig d'un mar enfurismat que els rebotia d'aquí enllà. Uns altres homes vestits com granotes obriren la portella, i ell, entre l'astorament general, sortí fent tintines. Buscà emparament prop de les cames d'un dels seus companys de vol i ja no el deseparà, sostenint encara entre les dentetes el seu preuat tresor. Vingueren investigacions, preguntes i entre l'enuig general dels organitzadors, els astronautes hagueren de confessar que no havien portat cap trosset de lluna perquè l'avaría d'un dels aparells els havia forçat a marxar de pressa i corrent.

Enfadat el general que manava més de tots, anà per ventar una puntada de peu al pobre gatet que sense voler li estava fent pessigolles i es quedà bocabadat, sense poder dir res, assenyalant amb un dit tremolós el trosset de lluna que tenia el gatet...

Quina alegria en la base espacial! Quantes cues de sardina a canvi d'aquella pedreta! El gat es pensava que tots s'havien tornat beneïts. Però quan net, pentinat i condecorat el restituïren al seu amo, que l'havia estat cercant, ja aprengué la lliçó i molt quiet prop de l'escalforeta de la llar, escoltava les notícies que li llegien per assegurar-se de no ficar mai més el nas en un embolic com aquell...

JOSEFINA VILAHUR GODOY

Primo de Rivera, 26
Cassà de la Selva

Suposo que tots recordareu les aventures del nostre petit gatet astronauta que fa uns 25 anys, i sense saber com, va anar a parar a la lluna i malgrat la por i les peripècies que va passar va tenir una bona i inesperada recompensa, ja que li van donar moltes i moltes sardines.

Igualment sabeu que diuen que els gats tenen set vides. El nostre gatet, a la seva tercera vida, va voler tornar a les aventures i va dir al seu amo que marxava una temporada de casa per intentar reviure l'experiència que tant l'havia impactat ja feia una pila d'anys.

Així, doncs, imagineu-vos el gatet amb el sarró a l'esquena on portava les seves poques pertinences (sense oblidar-se de les sardines) caminant muntanyes amunt i muntanyes avall per mirar si trobava una altra vegada la gran torre que aquella vegada s'havia enlairat cel amunt i li havia fet viure la inoblidable aventura.

Quan va trobar el lloc, el primer amb què es va topar va ser amb un munt de tanques que li barraven el pas a aquell recinte, que s'assemblava molt poc al que tenia en el record, ja que s'havia tornat molt més gran i complicat.

Per fi va trobar un forat per on ficar-se i va arribar fins una gran sala on tot eren màquines, pantalles més grans que les dels cinemes i molts homes i dones que anaven i venien i fins i tot semblava que es parlaven amb les màquines, que els recitaven paraules i números estranys.

De sobte, un home ja una mica vellet que semblava el qui manava els altres el va veure i de poc va anar que no el tira fora d'una guitza, però heus aquí que el va reconèixer i es va posar molt i molt content. El va agafar en braços i li

va fer mil moixaines tot explicant-li com l'havien trobat a faltar i si li agradaria tornar de viatge. "Però aquesta vegada —li va dir— més lluny encara. Molt i molt lluny".

Amb les ganes d'aventures que tenia el gatet no s'hi va pensar gens per dir-li que sí. Dit i fet: començaren les correddisses per inacabables passadissos ja que la nau, amb destinació a MART estava a punt de començar el compte enrera.

No tot era fàcil: com trobar una escafandre i un vestit de la mida d'un gat? Però l'eficiència dels alts comandaments es posà en evidència una vegada més i l'escafandre aparegué com per art d'encantament.

Pujaren a la nau, doncs, tres senyors, dues senyores i amb elles el nostre petit heroi, el gatet astronauta.

Aquest viatge li va resultar molt més plaent que l'anterior ja que no li calia amagar-se i patir tota l'estona i a més sabia a on anava. Bé, no ho sabia gaire: no tenia ni idea d'on es trobava MART ni com era ni si hi trobaria nous amics ni (i això era el més angoixós) si hi trobaria cues de sardina.

Van passar dies, setmanes... El nostre amic ja començava a estar cansat d'estar dins d'aquella gàbia i de penjar de cap per avall cada vegada que es movia. Cinquanta-tres dies van tardar a aterrar en un lloc molt estrany que per les exclamacions dels senyors i les senyores devia de ser MART.

Només es va obrir la porta i al gatet li va faltar temps per marxar amb tota la velocitat que li permetien les seves potes cap a la descoberta d'aquell món nou. Els companys de viatge que el veieren sortir amb tanta rapidesa no tardaren a veure'l retornar amb la cua entre cames, més de pressa encara que a l'anada i seguit d'uns animalons molt estranys i que proferien uns sons més estranys encara que la seva pinta.

Als astronautes els faltà temps per agafar les seves màquines de filmar l'espai i els aparells de comunicació Mart-terra. Sabien que tot el món estava assegut davant les teles per veure les imatges que havien promès enviar-los de tan lluny.

Així fou com tothom pogué veure com en sols uns instants els petits animalons de Mart i el gatet terrícol jugaven feliços i tot i que no s'entien s'ho passaven d'allò més bé. Entre els televidents hi havia l'amo del gatet que feia dies i dies que estava preocupat per la seva absència i que va veure convertir-se la seva preocupació en astorament i tranquil·litat.

Quan els nostres amics aventurers van decidir que era l'hora del retorn i que ja havien vist de MART tot el que calia per a les seves investigacions, el nostre gatet es va posar molt trist i ell i els marcianets ploraven desconsoladament perquè s'ho havien passat d'allò més bé i ja fins i tot s'entien. Prometeren, sense massa convicció, que es tornarien a veure.

I ves per on, una vegada més, l'heroi del viatge fou el nostre gatet ja que ell i els marcianets sortiren dels seus amagatalls i pogueren ésser retratats i coneguts arreu del nostre món.

FINA VILAHUR i GODOY
febrer 1994

DRECCERA

CEC
LA COLLA
BUTLLETÍ DE
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

ABRIL 1994 — ANY XV — 3a Època

ESPECIAL FESTA LITERÀRIA 94

XXV CONCURS DE TREBALLS INFANTILS "MANUEL TOLOSÀ i SURROCA" GRAN PREMI "LA CAIXA"

PREMI VIOLA 1994 - "La galeta" de GEMMA PAGÈS i PI.

1r ACCÈSSIT VIOLA - "El llapis juganer" de CRISTINA PENA i LAROMAINE.

2n ACCÈSSIT VIOLA - "El forat del desert" de NEUS OTERO i SALGAS.

PREMI CLAVELL 1994 - "Santa Claus" de JORDI BERTRAN i SANTOS.

1r ACCÈSSIT CLAVELL - "El trist cementiri dels mariners" de MARC MENCIO i DOMINGO.

2n ACCÈSSIT CLAVELL - "La reina de la selva" de SÒNIA CAÑET i SALVADOR.

PREMI ROSA 1994 - "Parmet" d'EVA PUJOL i CAMPENY.

1r ACCÈSSIT ROSA - "Un de cada color" de JORDI FONT i LLADÓ.

2n ACCÈSSIT ROSA - "Els problemes d'en Joan" de LAURA SÁNCHEZ-BLANCO i GARCÍA.

LA GALETA

Hi havia una vegada una galeta que l'havien posat en un paquet molt bonic i ple de colors, però ella no estava mai alegre, i sempre deia que s'estimava més quedar-se sempre al paquet i que no *la* (1) traguessin mai, que no pas morir desfeta en un bol de llet com els seus avantpassats. La galeta, que per cert es deia Nyam-nyam, no estava gaire contenta de ser una galeta i deia que s'estimaria més ser un home, però com que no hi havia res a fer, Nyam-nyam va continuar la seva vida dins el paquet.

Un dia va notar com movien el paquet. Exacte: el posaven dins una mena de caixa, molt brusca, i quasi trenquen *a* (2) la pobra Nyam-nyam. Llavors, va notar com tornaven a moure el paquet i el posaven sobre una cosa llisa, el feien rodolar avall i xocava contra una mena de paret. Aquell xoc va provocar que la seva companya Glu-glu quedés malferida. Llavors, va notar com si el possessin en una bossa i se l'emportessin. Després de molt moure's, va arribar a un lloc on el van treure de la bossa i el van posar en un lloc tranquil i plàcid com l'univers.

Allí es va quedar un parell de setmanes i, un dia, sobtadament, el van treure, el van posar sobre una taula i el van obrir. Oh, no! Havia arribat la seva hora. No. La Nyam-nyam era molt espavilada i no es deixaria enredar.

Quan l'amo del paquet va voler agafar la Nyam-nyam, no va poder estirar-la i va pensar que seria millor deixar-la i agafar les altres.

La nostra galeta s'havia salvat una vegada però havia de pensar *en* (3) escapar.

Quan l'amo va desar el paquet a l'armari, la Nyam-nyam va sortir disparada i va anar a parar a sota el congelador però com que allí no hi estava gaire bé va decidir anar a les golfes a veure si hi trobava tranquil.litat.

Quan hi va ser, va buscar un raconet ben tapat i s'hi va adormir. L'endemà, en despertar, va notar que tota ella era més tova, i va pensar d'anar al garatge a veure si hi estava més bé, però en ser-hi va notar que encara era més tova, i va pensar que el lloc on estava més bé era al paquet i que, al menys, allí no humitejava.

El mateix dia va tornar al paquet i, l'endemà, l'amo de la casa la va tirar al bol de llet.

Així va ser com la galeta Nyam-nyam va acabar desfent-se en un bol de llet, com tots els seus avantpassats.

Totes les galetes tenen la mateixa fi: són engolidas per alguna persona.

Gemma Pagès i Pi
10 anys

Notes

(1). *i que no la'n traguessin*

(2). *quasi trenquen ø la pobra*

(3). *havia de pensar a escapar.*

Per a la correcció d'aquests contes s'han seguit els mateixos criteris que en el "3r recull de contes infantils" publicat per la commemoració dels XXV premis M. Tolosà i Surroca; o sigui, s'han esmenat les errades ortogràfiques i de puntuació i no s'han corregit casos de tipologia diversa pel fet que són reflex de la llengua viva de les nostres contrades o del conflicte lingüístic que vivim. Aquests són transcrits en cursiva i van acompanyats d'un número que remet a una nota a peu de conte on es dona la forma acceptada per les gramàtiques i el Diccionari de la llengua catalana.

PREMI ROSA (13-14 anys)

PARMET

Aquella nit els nens no es van adormir, l'aire era pesant, no es podia respirar i feia molta calor.

Molt lluny, més enllà de la gran plana, es sentia un brogit, com de pena, un crit breu que va durar tota la nit, constant. Quan es sentia, semblava bonic però alhora terrible, com si alguna desgràcia s'apropés i no ens n'adonéssim.

L'endemà tot el poble estava adormit, el ramat intran-

quil però silencios, a l'horitzó es veien unes figures esveltes i molt ràpides; després de molta estona de mirar Parmet va veure com desapareixien els últims guerrers.

Els guerrers són xicots joves del poble, sempre adornats i pintats amb els colors que extreuen d'algunes de les flors que neixien a l'estació plujosa.

Són nois que no s'han casat encara, però que pretenen fer-ho aviat ja que els ho mana el bruixot del poble.

Nosaltres som els més joves del poble, ens agrupem dels sis als onze anys, ja que els de dotze són aprenents

dels grans guerrers del poble, a partir dels catorze ja ens considerem caçadors o guerrers.

Nosaltres som els encarregats de portar el bestiar a pasturar, cada nen porta el ramat del seu pare. Quants més fills tingui una família més ramat té dret de tenir, o sigui més benefici i més importància al poble.

Les noies de quinze anys es casen, les més petites van amb les àvies i les de set a onze anys fan les feines de casa ajudant les mares.

Jo tinc catorze germanes i divuit germans. El meu pare té sis dones. La meva mare és la més gran, va ser la primera dona del pare. Ja només em queden tres avis i una àvia. L'àvia ens ha explicat milers d'històries i l'avi es tan vell que ja ni es recorda de mi.

Aquella tarda, després de l'enterrament del gran OH-Madei vaig portar el meu ramat a pasturar per última vegada als voltants del poble. OH-Madei era el gran cap del poble, era vell, tenia uns seixanta-tres anys, era un gran guerrer, un heroi, a la tribu era únic i exemplar per a tothom. Va ser un gran mestre per a mi i per als meus germans.

Les mares anaven carregades amb carbasses plenes d'aigua i els petits penjats a l'esquena amb olles i cassoles. Els pares anaven al davant decidint per quin camí aniríem, els nens anaven darrera de tot amb el ramat.

Havíem de marxar perquè el gran OH-Madei era qui ens deia on trobaríem menjar i aigua, ell tenia molta experiència i ens guiava a tots i tots confiàvem en ell i mai no vam arribar a pensar que algun dia hauria de deixar-nos.

Després de cinc dies de marxa, els animals joves començaren a caure, a posar-se malalts i a morir. La pena que sentia Parmet vers el seu ramat no ajudà gaire a sobreviure, però sí a donar coratge per a continuar. L'estació seca s'apropava més, les nits serien fredes i les malalties s'estendrien, només tenien una solució que era anar endavant per trobar una gran esplanada on els lleons fossin pacífics i el menjar abundant. Ol-Poruo va decidir amb els altres ancians del poble que es quedarien allà a passar la nit, tothom hi va estar d'acord perquè hi abundaven les figueres i tots podrien menjar una mica.

La nit va ser tranquil·la i no va ser massa freda. Ol-Poruo, el nou cap dels Massai va tornar a mirar la lluna i va pensar un altre cop que la pluja arribaria aviat. Després de molta estona el poble va quedar adormit sota els estels.

Parmet, com cada matí, va buscar alguna clapa d'herba per al seu ramat, però era inútil, no hi quedava res i amb pena va agafar una carbasseta d'aigua i un bastó i ell i ramat caminaren penosament en direcció a les muntanyes. Després de molt caminar va pensar que més valdria tornar al grup, però, en aquell moment que va anar per agafar el bastó, Parmet va sentir un gran

brogit i un lleó que també patia les conseqüències de la sequera va sortir de darrera uns matolls. Parmet va tenir tanta por que va quedar immòbil. Llavors, en el moment que el lleó li saltava a sobre i amb la seva potent pota li rascava la cama, arribaren uns caçadors, que eren d'un poble veí, no van ni mirar-lo ni ajudar-lo, simplement havien seguit el lleó per caçar-lo.

Parmet va mirar al seu voltant, aixecant-se com va poder, però en veure que estava sol es va despertar de cop. El ramat no hi era, els caçadors se l'havien emportat. Parmet es va aixecar tristament perquè havia perdut el ramat, per no perdre temps va anar directe a l'esplanada on havien passat la nit, però va quedar ben sorprès quan va veure que tots, inclosa la seva família, havien marxat i no l'havien esperat.

Mig desesperat i sense res, perquè la carbasseta i el bastó els havia deixat allà on el lleó havia atacat. Caminant va recollir unes figues i les va posar en un sarró que tenia. No sabia quan trobaria la seva gent i havia d'agafar provisions. Després de tres dies de caminar va arribar al peu de la muntanya i tranquil·lament i sense pressa va anar pujant i mica en mica recuperava les esperances de trobar el seu poble.

Quan va ser a dalt, després de tot un dia de caminar, va veure que aquella muntanya que havia pujat no era el lloc triat per la seva tribu i llavors Parmet va veure allà, molt lluny, a (1) la gent del seu poble; encara que va cridar molt i molta estona ningú el va sentir, llavors va donar-se que anaven a la gran muntanya i Parmet, amb les il·lusions de trobar la seva gent, va anar baixant tan ràpid com va poder i, després d'un dia i una nit, es va retrobar amb els seus companys de joc; quan els seus pares ho van saber van anar a veure com estava el seu fill.

Però el seu pare, mig desesperat, es va adonar que Parmet no portava el ramat.

Parmet va explicar la seva història. Ol-Poruo va manar als guerrers que anessin al poble a buscar el ramat i fer-los pagar el que havien fet.

Els guerrers van marxar ben adornats i, cridant, se'n van anar a buscar l'altre poble.

Ol-Poruo, mentrestant, va manar que comencessin a construir la nova "manyatta" a peu de muntanya on la vegetació era abundant. I s'hi van quedar. En un sol dia el poble va quedar construït, els sostres eren fets amb branques i amb excrements de vaca per no deixar entrar la pluja i per a aïllar.

A l'albada següent, els guerrers van tornar al poble amb el ramat de Parmet. Van fer una gran festa i després els estels van regnar sobre el nou poble.

Eva Pujol i Campeny

13 anys

Nota

(1). molt lluny, a la gent del seu poble

SANTA CLAUS

Estem a vuit graus sota zero, del dia de Nit de Nadal del 1997. Fa molt, però que molt fred. En aquests moments no neva, però ho ha fet durant tot el dia des de les sis del matí. A Sarajevo la família Dubovosky, formada pel pare, en Korda, la mare, l'Elka, i els dos fills, en Zoran i en Toni, veuen com la neu ha cobert els cadàvers dels soldats que encara es veien aquest migdia. Estem a la zona sèrbia de Sarajevo i per sort des d'ahir no ha caigut cap bomba de morter.

La família Dubovosky viu en un cinquè pis; tant a la porta de l'escala com a la claraboia, els vidres estaven trencats i fins i tot es podia veure algun racó de l'escala que estava ple de neu trepitjada; la temperatura no diferia gaire de la que hi havia al carrer.

A la llar dels Dubovosky, aquest dia es podia anar amb jersei (uns que es van poder comprar al mercat negre, provinents d'ajuda humanitària occidental) ja que en Korda aquell dia tenia uns quants quilos de llenya per cremar a la xemeneia feta artesanalment pel cap de família.

La temperatura, doncs, al menjador, era suportable. En Korda i l'Elka miraven per la finestra i recordaven vells temps, quan el seu carrer era ple de gent anant amunt i avall amb les bosses dels regals de Nadal, amb els llums nadalencs típics, amb els Pares Noel, amb les fotografies del mariscal Tito presidint tot aquell carrer: eren altres temps.

Ja farà set anys que va esclatar la guerra, l'Elka estava embarassada d'en Toni i en Zoran tenia dos anys quan van celebrar l'últim Nadal, junts és clar, diu en Korda. Les fotos d'en Tito ja no hi eren.

Com a bon matrimoni, en Korda i l'Elka han celebrat com han pogut, al costat de l'arbre sintètic dels que a l'occident en diem ecològics, el Nadal amb els seus fills. Cada vegada més humilment però sempre tothom ha deixat els mitjons penjats al costat de la llar i sempre, fins ara, Santa Claus hi ha deixat una coseta, però cada vegada menys.

En Korda i l'Elka estan aquest any molt tristos perquè de debò que no han trobat res assequible per a la seva butxaca per regalar als seus fills. No saben què els diran demà quan es llevin i això fa

que hi hagi un ambient d'angoixa continguda, que només és trencada pels jocs dels nens que es troben a la vora del foc.

Després de sopar, tota la família se'n va anar a dormir. Els nens il·lusionats i els pares *decepcionats* (1) perquè era el primer any que no tenien cap regal per a la mainada, però en Korda estava convençut que encara que no tinguessin res el dia de Nadal d'aquest any seria especial, en tenia el pressentiment.

L'endemà al matí el sol lluïa amb fermesa i en Korda es va aixecar abans que ningú, primer va anar al lavabo i va encendre per instint l'interruptor de *la llum* (2) que feia tres setmanes que no anava, no hi havia subministrament elèctric. En Korda va quedar sorprès. Caram! aquí passa alguna cosa, el dia de Nadal i per fi tenim llum.

Tot sorprès va anar a despertar la seva dona: —Elka! Elka!, tenim llum —va exclamar.

L'Elka s'aixecà de pressa i va anar a comprovar-ho.

Al carrer *hi havien* (3) roderes de camió, cosa estranya perquè feia temps que només es veien les dels carros de combat.

—Aquí passa quelcom —diu en Korda; se'n va cap al transistor i el posa en marxa, sonaven nades i tot de sobte es paren.

"Atenció, ciutadans de Sarajevo, us parla el general en cap de les Forces de Pacificació. La guerra s'ha acabat; Santa Claus us ha portat la pau".

A cada barri hi ha camions carregats de joguines i seran repartides per nombrosos Santa Claus a tots els nens de la ciutat.

En Korda i l'Elka es van abraçar i amb els ulls plorosos es van fer un petó que feia molts anys que no es podien fer, va ésser el petó de l'esperança per un poble que sense voler s'ha vist sotmès a una guerra de races i religions que els països, les forces, les esglésies i els poders de l'occident no haurien d'haver permès mai.

Gràcies Santa Claus.

Jordi Bertran i Santos

12 anys

Notes

(1). *decebuts*

(2). *del llum*

(3). *hi havia*

ELS AUTORS MÉS PREMIATS

En aquestes planes que segueixen hi troben la col.laboració de les persones que han resultat més premiades al llarg d'aquests vint-i-cinc anys de premis infantils. És la resposta a la petició que els va fer "la Colla" de participar en aquest butlletí monogràfic. Uns expliquen el que han significat per a ells aquestes distincions, d'altres continuen un dels contes premiats, i d'altres, simplement han escrit una nova narració per reviuere aquella pràctica. Agraïm a tots ells aquesta contribució.

LES ROSES I ELS PORTALS

Fins i tot a la gent més desmemoriada ens queden grava-des escenes puntuals, frases sentides, que sense tenir a ve-gades una aparent transcendència, són tan carregades de signifi-cació en el moment viscut que mai més podem obli-dar-les.

La primera imatge que em ve al cap en pensar en els pre-mis **rosa** que vaig guanyar qui-sap-quant, és la figura solem-ne de Pompeio Pascual fent una amena apologia de la seva estimada vila, Cassà, en el ressopó de la Festa Literària.

Jo era un precoç espectador —en qualitat de convidat d'honor com a guanyador infantil —del gran esdeveniment cívic, de l'entranyable litúrgia de la Festa Literària. I tenia ocasió d'escoltar la prosa fluïda del Dr. Pascual descrivint aquell Cassà en què es distingien les cases amb portal, de famílies benestants, de les que no en tenien. No sé quin camí seguia després el discurs, però el fet és que aquella simple imatge de quelcom tan quotidià com els nostres car-rers, em resultava, en boca d'aquell homenet, summament atractiva i brillant.

El record vague d'aquell parlament apassionat compen-dia la gran descoberta que per a mi va suposar el primer contacte amb una cerimònia de cultura i reivindicació en el marc del meu propi poble. En la meva puerilitat inquieta, preadolescent, m'arribava molt fons el sentiment que destil.lava l'acte, d'identificació amb el país i de gust per la cultura.

Ben poc em va costar, poc després, d'enrolar-me a **La Colla**, de col.laborar a organitzar noves Festes Literàries i activitats diverses. Poc em va costar també de perdre la por a la lletra escrita, a la recerca dels mots, a l'expressió mal-destre de sentiments i fantasies.

Potser sí que l'arrel venia de més lluny, però jo penso que tal vegada no hagués estat tot igual si no hagués assistit aleshores a aquella Festa Literària. L'única Festa Literària que era al mateix temps Sopar de Germanor, trobada d'amics de la terra i la ploma.

XAVIER ALBERTÍ I ORIOL

UN CONTE PER AL MEU FILL

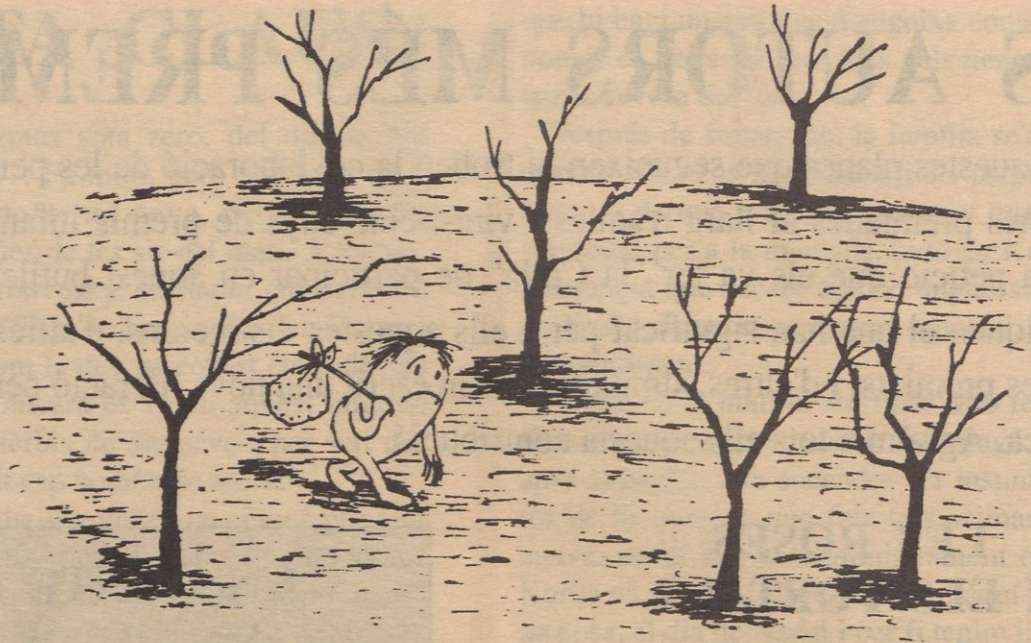
És dilluns. Un dilluns qualsevol d'un hivern més. Es-tic dempeus dins del menjador, darrera la finestra. A l'altre costat dels vidres plou, plou intensament. Amb la mirada fixada en el colpeig de l'aigua en caure, recordo amb enyorança altres temps: amb el llibre sota el braç i l'entrepà a la mà corriem cap a l'escola. Aquelles aules amb olor de fusta vella de pupitre; el mestre que tant sabia, i que només parlava i parlava... Aquell... "era un món petit i meravellós, un món de guixos de co-lors..."

I essent feliç en aquell món i empès pel mestre, vaig començar a prendre afició per la llengua. De primer amb el castellà prescrit pel moment històric i més tard assajant de tornar lluides, a la meua manera, les paraules que sempre havia sentit a casa i al carrer. El meu primer contacte amb "La Colla", literàriament parlant, va estar ple d'imaginació entusiasta i buit de contingut formal. Tant se val!, vaig seguir explicant contes. I el primer que va agradar al meu germà tanmateix va ser guardonat. D'aquesta manera, el petit sempre s'adormia escoltant una curta narració. Quant a "La Colla" i als premis infantils, he de dir que em va marcar per sempre. No m'he dedicat a les lletres, però mai no he deixat de tenir un racó per poder signar un petit paràgraf, una humil redacció o una participativa ressenya de munta-nya.

Els anys han anat passant. Els contes s'han anat fent vells i el germanet s'ha tornat gran: poc li escau ara escoltar les meves fantasies, estimulades amb la iniciativa de "La Colla", gràcies a la qual cada vespre podré explicar de nou, ara al meu propi fill, un d'aquells vells contes. Tal vegada un conte com aquest.

CARLES BUSQUETS I CABARROCAS
Cassà de la Selva, 7 de març de 1994

Il·lustració de l'agonia dels "gabaus". Premi Cavell 1980.

"...Aquells mesos d'estiu, vivien dins la serralada de les Gavarres, infinitat d'animals,... n'hi havia uns de tan curiosos i útils, com desconeguts. Eren els "gabaus"... A l'estiu posaven els ous, que tardaven tot l'hivern a fecundar-se, i mentre els pares morien amb l'arribada dels freds, els diminuts ous estaven ben calentons a l'abric de l'escorça de les alzines sureres, i en retornar la calor, la vida esclatava de nou per a ells i una nova generació de "gabaus" omplia el bosc.

...Tot seguit, animals petits i grans arrencaren a córrer en direcció a l'oest. Però el foc corria molt més; s'agafava a les bardisses, arbres i tota mena de plantes, avançava menjant-s'ho tot. Els pobres animals també corrien amb totes les seves forces, els uns amb les seves potes primes i àgils, els altres amb les seves ales febles, però ràpides, i, uns altres, uns altres donant petits saltets de menys de cinc centímetres. Aquests últims eren els "gabaus", que mig encegats per les partícules que portava el fum que ja s'havia estès arreu, i ja cansats, saltaven i saltaven sense parar. Els pobres no gosaven ni mirar endarrera, porucs que una flama els empaités i morissin cremats..."

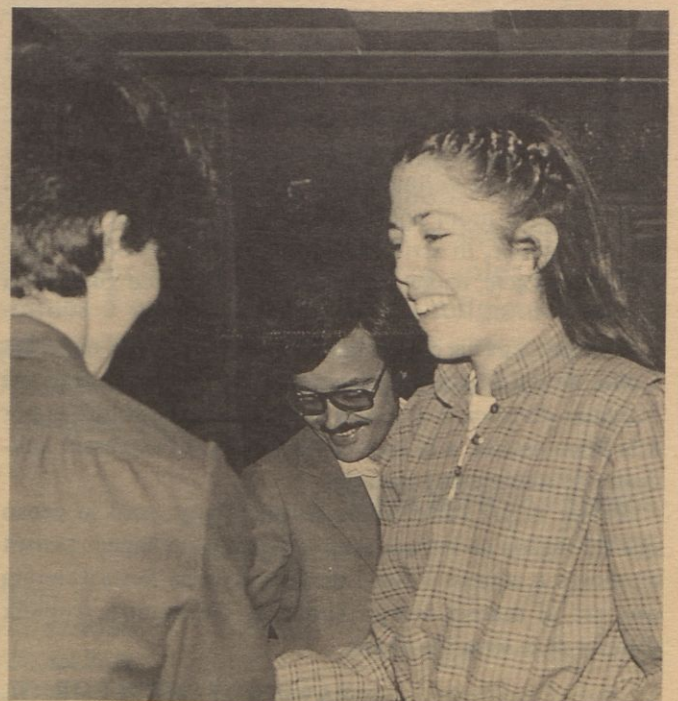
Permeteu-me la gosadia de transcriure aquests fragments de "L'agonia dels gabaus" (1980). Però els petits autors sentim un gran orgull en rellegir els nostres contes. Unes ratlles que mostren la ingenuïtat, la inquietud, la força de la imaginació i l'afany descriptiu de l'infant endinsant-se en el món de la ficció.

Qui no ha sentit mai l'enyor del conte a la vora del foc? Dins el ritme frenètic que pren la vida quan ens anem fent grans, recordar els anys dels contes és un exercici per afalagar l'esperit: sentir les olors suaus de l'escola, el llapis i la goma, assaborir el regust de l'èxit contingut de la festa literària. Els nens i les nenes que vam gaudir de la sort de rebre un premi a la nostra imaginació, i que el conservem

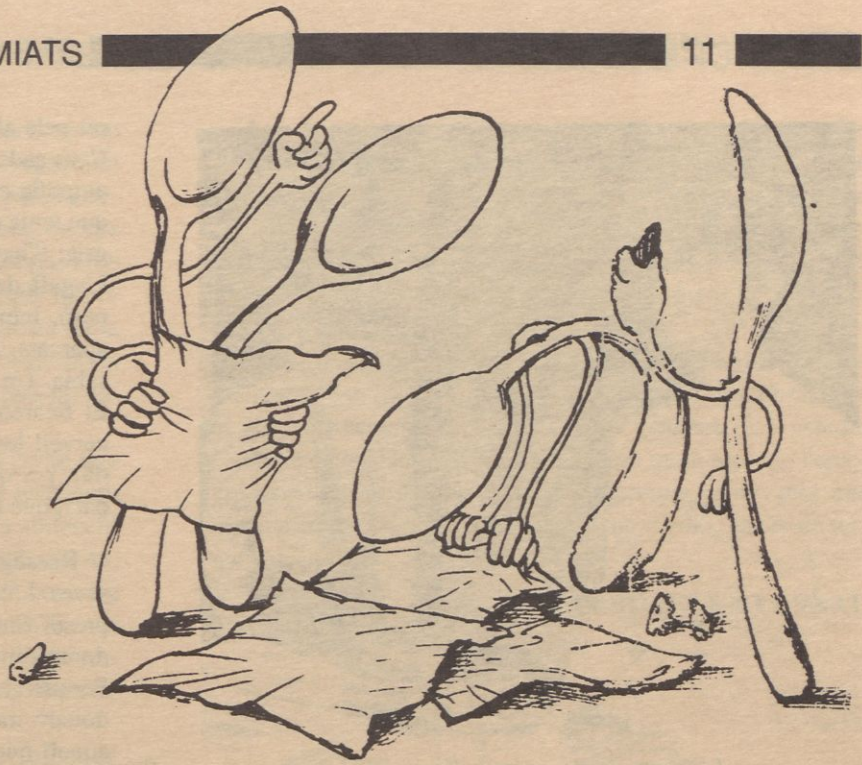
com un tresor en el calaix dels records, podem caure en la dolça temptació de sentir-nos vinculats a l'amor a la llengua i a la història d'un poble.

Perquè al meu poble hi ha unes persones grans que porten a terme una tasca encomiable any rera any: la tasca de fomentar la fantasia i la il·lusió dels nens i nenes en el Concurs de Contes Infantils. A totes aquestes grans persones, moltes gràcies.

ESTER BASART I TARRATS
febrer de 1994

Quan La Colla em va demanar que escrivís aquestes ratlles, vaig accedir ràpidament pensant que em seria molt fàcil explicar alguna experiència relacionada amb els premis de contes infantils. Però tan bon punt em vaig trobar davant del paper, amb el bolígraf a la mà, sense saber per on començar, em vaig adonar que escriure és una activitat que, com totes, demana una pràctica i que aquesta l'he perduda. No és que durant aquests anys no hagi escrit res, ben al contrari he omplert pàgines i pàgines realitzant els diversos treballs que m'han encomanat. Però es tracta d'un procés notablement diferent; els professors volen una exposició clara i ben construïda, però supeditada sempre al contingut, on cal concentrar gairebé tots els esforços.

Cada any, quan escrivia el conte per al concurs, passava mals moments; de vegades no acabava de trobar la història, d'altres no encertava les paraules, perquè en els textos literaris aquestes adquireixen un valor en elles mateixes i, encara que sàpigues el que vols expressar, sovint necessites refer diverses vegades un text fins que aquest et satisfà. Jo l'anava repetint fins que el resultat em convenia o s'acabava el termini i m'havia de decidir. Però quan ja havia passat el text a màquina i el rellegia per darrer cop, em sentia tan satisfeta d'haver aconseguit acabar-lo finalment, que tots els maldecaps que m'havia portat no m'importaven gens. Aquest és per a mi l'aspecte més important del concurs, l'orgull de crear només amb la pròpia imaginació i esforç, independentment que el resultat sigui més o menys bo i, per descomptat, del premi. Per aquest motiu sempre he recordat especialment la primera vegada que hi vaig participar; anava a la classe d'en Quim Massa i ell ens va animar. M'hi vaig posar amb entusiasme i em va agradar molt, sobretot perquè en cap moment vaig creure que podia guanyar i, com que era el primer conte que escrivia, no sabia si ho feia bé ni podia comparar-lo amb cap altre. Vaig escriure una història sobre quatre culleretes que s'avorrien i que decidien ser periodistes per fer la seva vida més emocionant i, en acabat, les vaig dibuixar a l'espai que em quedava. Un cop

lliurat, no hi vaig pensar més i, per això, quan en Quim Massa em va dir que havia guanyat, va ser un regal veritablement inesperat i aquella emoció no l'he oblidada mai.

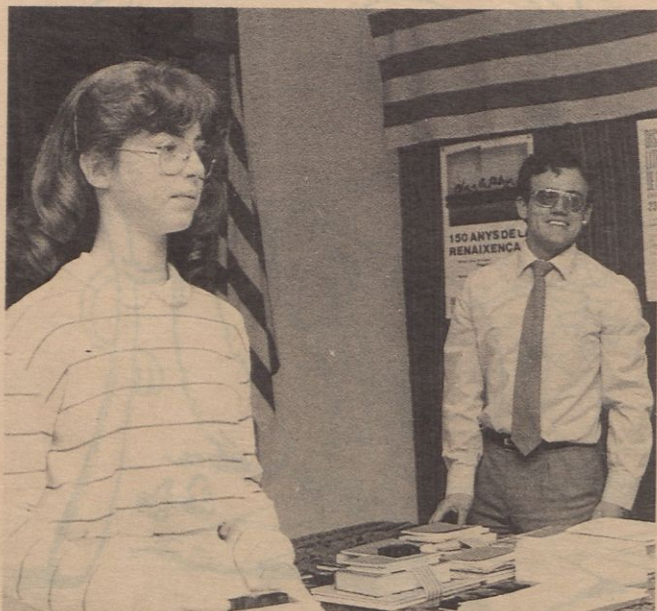
Hi ha molts altres records de la meua infantesa lligats als premis literaris infantils de La Colla i tornar a recordar-los, després de tant temps, d'alguna manera me'ls ha fet reviure. Però el que realment em fa feliç és saber que no celebrem únicament la trajectòria passada, sinó que el concurs continua amb la mateixa vitalitat de sempre i que les noves generacions de nois i noies de la nostra vila tindran també l'oportunitat d'expressar totes aquelles històries que la seva imaginació sigui capaç de crear.

NÚRIA BERNATALLADA i PLA

Mariona Olivé membre del jurat fent lliurament del premi a Núria Bernatallada. 1980.

Lliurament de premis l'any 1983.

En rellegir el recull de premis "MANUEL TOLOSÀ I SURROCA" de contes infantils 1976-1983, em va fascinar la gran senzillesa i alhora creativitat i vivesa, de totes les històries que el componen.

Contenen un munt de sentiments i emocions, que es reflecteixen en tot allò que era la nostra realitat més propera: la natura, els animals reals i/o ficticis... I aquests roman- dran sempre vius gràcies a aquesta antologia.

Va despertar en mi records entranyables d'aquells dies en què rebíem la notícia de la convocatòria del concurs.

Em feia il·lusió de participar-hi per tal de poder imaginar mil històries. Em passava hores esmentant-les i perfilant-les, fins estar-ne del tot satisfeta.

Era divertit i ensems constructiu, i en resultaven les rondalles de les quals ara estem tan orgullosos.

Si de totes les que vaig escriure n'hagués de triar una, de ben segur seria aquella que comença dient:

"Era una petita vall, verda, bonica, plena de boscos i prats, quasi perduda enmig..."

Inicialment vaig pensar que el motiu d'aquesta elecció era el fet que va ser la primera que vaig compondre. Després vaig creure que era pel rerafons que se'n desprèn. Però finalment vaig arribar a la conclusió que només en podria ser el causant un esquiol cobdiciós i matusser, l'Esquirol Pinyoner.

I aprofito l'avinentesa per aplaudir la iniciativa de la Colla Excursionista, que ens va donar a molts nens i joves de Cassà la possibilitat de participar en aquests concursos literaris, fomentant el nostre interès pel món dels llibres.

EVA BASART I TARRATS

TRES TRISTOS TIGRES

Començà a donar puntades de peu fins omplir de petjades aquelles quatre parets. Encara li feia mal la galta de la bufetada del policia. Era un dolor interior, el de ser conside-

DRECERA

rat pels altres un moro pobre, mal vestit, brut i repugnant. Com cada diumenge, menjava amb un amic i bevien vi, una ampolla entre tots dos, potser un xic més. Era l'únic de bo que tenia el diumenge. Aquell, a més, hi havia una altra alegria: S'havien pogut comprar entre tots dos una furgoneta. L'agafà després de sopar, tenien tantes ganes de fer un tomb però, inexpert i una mica esverat, picà contra dos cotxes aparcats. Arribaren tres patrulles i el féren bufar. Ell no en sabia. Un agent se l'emportà darrera la furgoneta i li pegà. El ficaren dins d'aquestes quatre parets. Li martellegen el cervell les preguntes del policia: Què havia fet aquella tarda?, per què s'havia estat assegut en un banc?, on havia sopat?, què havia begut?, on anava amb el cotxe?...

* * * *

Ressegueix les inscripcions de la cel·la fins a trobar les seves. L'última és de fa 3 anys, pel robatori que el tancà a la presó, fins ara deu fer 4 mesos. Si aquella dona li hagués donat diners no li hauria agafat el ràdio-casset del cotxe. Perquè t'ho gastes en vi, perquè t'ho gastes en vi ja no te'n donaré més. I què volia que fes? Qui li dona una feina a aquell que acaba de sortir de la garjola?, en qui es pot repenjar?, amb qui compta?... Què li dirà al jutge? Que ha entrat al jardí de la casa per a pixar, bé, li dirà per orinar que queda més fi. Si la dona li hagués donat diners, no ho hagués fet, no hagués pres aquesta revenja. Perquè la gent li girava l'esquena?, per què l'abandonava? però no li dirà allò altre, allò del ràdio-casset. Ep, guàrdia, no té una maneta? Almenys avui, passaria la nit a cobert.

* * * *

S'assegué sobre el ciment, incrèdul pel que havia passat. Tot succeí molt de pressa. Li semblava un somni. Després de beure unes quantes cerveses, se n'anava a peu cap a casa, quan es desvià del camí, i es dirigí cap a casa dels Figueras. No sap per què, una estranya força movia les seves passes. Entrà per la porta del darrera. Es coneixia bé la casa. Apagà la llum general i s'enfilà escales amunt. Després entrà a l'habitació de la petita Olga, s'ajupí fins a tocar-li la cara quan aquesta es despertà, i començà a xisclar. El germà, els pares i la iaia, que dormien al costat, el pogueren agafar. No sap per què hi va anar... La seva mare encara li estaria guardant el sopar. L'hauria de trucar, perquè li digués al germà que demà no podria cuidar els xais.

MERITXELL ABELLÍ I ARBÓ

La Meritxell, a l'esquerra de l'alcalde, l'any 1984.

Fa uns quants anys, quan estudiava, si la memòria no em traïx, tercer d'EGB, vaig participar per primera vegada en el concurs literari Manuel Tolosà, i era també la primera vegada que el guanyava. Tot va començar a l'escola, on ens explicaren que, des de feia força anys, la Colla Excursionista Cassanenca organitzava un concurs literari en què hi podien prendre part els nens i nenes de les dues escoles de la població. Aleshores teníem uns nou anys, i ens feia molta gràcia això de participar en un concurs, ja que encara no havíem tingut mai l'oportunitat de fer-ho.

Calia, doncs, fer un gran esforç i escriure un conte que fos molt bonic, que agradés tant als membres del jurat com al professor de l'escola, ja que ens puntuaria la redacció com a nota de classe. Després de molts dies de treballar-hi, vaig aconseguir fer un conte acceptable, però mai em vaig imaginar que el meu seria el conte escollit. Quan m'ho van dir, no m'ho podia acabar de creure, però el dia del lliurament de premis, ho vaig veure claríssim: la guanyadora de la meua categoria havia estat jo.

Però no us imaginàreu mai què era el que, de veritat de veritat, em preocupava quan em van dir que havia guanyat: doncs que el conte l'hauria de llegir davant de tots els assistents al sopar de lliurament de premis. Vaig passar molts nervis, però, quan va arribar el dia, i a mesura que l'anava desfilant, m'adoñava que no era tan complicat com jo havia arribat a creure.

Aquell no va ser l'últim any que hi vaig participar: ho vaig fer fins a vuitè d'EGB, i vaig tenir l'oportunitat de guanyar dos premis més, tot i que llavors ja no pensava, com la primera vegada, que el meu conte era insuperable. Hi havia molts contes d'altres nens que eren bonics, però el jurat no podia triar-ne més d'un, i havia tingut la bona sort que els escollits havien estat els meus.

De mica en mica, la meua afecció per escriure va començar a anar de baixa, potser perquè anava descobrint que el que realment m'agradava eren les ciències. Ara estudio COU de ciències a l'IES de Cassà, però quan recordo l'emoció que vaig sentir en guanyar els premis, m'envaeix una mena d'enyorança, i també, per què no dir-ho, ganes de tornar a escriure un altre conte...

EVA VERDAGUER I ARNAU

Il·lustració de "En Doc"
Premi Viola 1986.

Hola! Permeteu-me que em presenti: sóc el bolígraf. No, no us penseu que sóc un bolígraf qualsevol, sóc el BOLÍGRAF que ella (l'Ingrid) va fer servir per escriure aquells contes que li van valer el premi M. Tolosà i Surroca en alguna ocasió. Seria pecar de massa modest si diguéis que el mèrit d'escriure és tot seu; ni de bon tros! Jo l'aconsellava sempre en bastants aspectes sobre la redacció i ni les gràcies em donava. Vosaltres creieu que és correcte?

Us dic tot això per si mai se us presenta la inspiració i us poseu a escriure algun relat. Escolteu els vostres bolígrafs, ells tenen molta experiència en això d'escriure i els seus consells us seran de gran utilitat.

(Sospir) Ai! Si ella m'hagués fet cas, els seus contes sí que haurien estat un èxit. Jo us dic: no us faci mandra d'escriure, comenceu amb temps i escriviu-lo tants de cops com faci falta. Una obra mestra no es fa en un dia! Evidentment els seus texts no seran mai res de l'altre món. En canvi els meus, són tan elaborats! Els bolígrafs tenim el cap ple d'idees que ens bullen per dins, les idees que vosaltres ens transmeteu i que voldríem expressar per escrit. Precisament fa poc ens vàrem posar a col·laborar en una redacció i seria enormement feliç si me la volguéssiu escoltar:

Vet aquí que ja fa molts anys, tants que ningú no recorda, vivia un jove noble. La seva condició adinerada li permetia tota mena de luxes: robes esplendoroses, joies suntuoses i tota mena d'abillaments que feien més galant la seva figura, per si mateix prou atractiva. Era el més ben plantat de tota la regió i més d'un cor de dama sospirava per la seva atenció.

Però ell sols es preocupava de les caceres, les festes, les collites i els vassalls; cap amor no enterbolia la seva mirada, però tampoc cap amor li omplia la vida, que es consumia lentament perquè era tan ric que no tenia lloc per estimar.

Un dia el noi caigué greument malalt; les forces se li reduïren i no tenia esma ni per caminar. L'allitaren de seguida i cuitaren a cridar el metge que posseïa poders ocults i el do de l'endevinació, a més d'una gran ambició i enveja.

Seguint un complicat ritual determinà el mal de jove: tenia el cor assecat i desitjós d'estimar.

El bruixot veié la possibilitat de manipular aquesta situació perquè li fos favorable.

El veredicte que donà al noble fou que tenia una greu malaltia que sols es podia curar amb un beu-

ratge administrat diàriament durant la resta de la seva vida, si no, corria perill de recaure i entrar en el son etern. Per això li inflà el cap, dia rera dia, perquè es casés amb la seva filla, la qual coneixia el secret de les herbes remeieres. I qui millor que una esposa fidel perquè vetllés per la seva salut i preparés el beuratge?

El metge sabia que si el casava amb una dona que no estimava de debó, el noble no es recuperaria mai, per tant la seva filla tindria el poder sobre les extenses terres del noi.

Però ell confiava cegament en la paraula del metge, al qual creia lleial i acceptà la proposta.

Se celebraren les esposalles i es fixà la data del casori per al cap de tres setmanes.

La filla de l'herbolari era bonica però mancada de sentiments; era freda, despietada i ambiciosa com son pare i la bellesa exterior s'ofegava en la lletgesa del seu cor.

Mentrestant, el mal de jove no cessava i no li donava repòs.

Una nit, el dolor fou tan intens que es llevà a prendre l'aire. La nit era fosca i tota estrellada, d'una manera inusual, molt més vistosa i bella del que recordava. Llavors fou quan la veié. Estava asseguda, pàl·lidament exquisida, amb blanques vestimentes i amb el semblant afligit. Estava brodant amb lluentons un vel negre, tan negre que semblava una extensió de la mateixa nit.

Dins el seu cor sentí una fiblada desconeguda i s'adonà que havia de saber qui era aquella dama.

S'hi acostà i tingué la sensació que la coneixia:

— Per què esteu afligida?

— Perquè aviat celebraré un casament de conveniència amb el meu senyor, el Sol, però jo no el puc estimar.

— Qui sou vos, que us casareu amb el Sol?

— M'anomenen Selena o Lluna.

La Lluna, el noble s'havia enamorat de la Lluna. L'única cosa que els diners i el poder no podien aconseguir. Per això se l'estimava, perquè era impossible i inaccessible. Durant nits successives el noble i la Lluna es veieren i el vel de casament s'enllestia entre converses i rialles. Però les dates dels casoris s'acostaven ràpidament, tan de pressa com creixia el sentiment mut entre ells dos.

A les vigílies dels casaments ja sabien que les seves respectives unions no els donarien felicitat.

El noble ja estava recuperat i s'adonà de l'enganyifa del seu metge, per la qual cosa trencà el compromís i deixà la noia plantada a l'altar.

Al capvespre se n'anà a buscar la seva estimada, cap a les muntanyes, allí on es veia el Sol. Ja s'acostava la Lluna amb el vel de nit i estrelles quan el noi s'interposà en el seu camí i s'enfrontà al sol: no estava disposat a perdre-la. I allí mateix establiren un combat a mort. El Sol amb la cabellera daurada llençava foc i el cel resplendí amb la fúria de la batalla. El Sol, molt més fort, el cremava i les nafres li coïen.

El noble agafà una agulla de la capa de la Lluna i l'enfonsà al cos del Sol en una ferida molt greu. Derrotat i llançant un crit de dolor, el Sol desaparegué en les profunditats de les muntanyes tot deixant un rastre de roja sang.

Per fi la Lluna i el noble pogueren viure plenament l'amor descobert i encara recorden les penúries passades quan, als capvespres rogençs, veuen com el Sol es retira cansat deixant el rastre vermell d'una ferida d'amor.

ÍNGRID REYNÉ i FERRANDO

L'Ingrid Reyné a punt de llegir el seu conte a la festa de l'any passat.

SANT JORDI

Des del servei de català, volem participar en aquesta diada tan nostra que és Sant Jordi i ho fem convidant-vos a passar una bona estona amb la SOPA DE LLETRES que us proposem. Hi trobareu 10 paraules relacionades amb aquesta diada o amb la llegenda del nostre patró.

A N T H L S I P A R B I A
 I N C A L A J O R P M S D
 D R A C I S A P R A L L E
 R R E P B A N I O N L D C
 O D I S R O N H T R E M S
 J I A T E C E S I A G A N
 T A Ç U E A M O R I E S I
 N O N S T V Ç A P N N A S
 A L A A H A P A T I D I U
 S E L Ç A L A R M I A H O
 E B L A V L T H A V Ç A M
 L L I B H E R A Ç A S T A
 M N A T O R O S A A Ç H V
 P A R S H Q U X O L A M N

CONSORCI PER A
 LA NORMALITZACIÓ
 LINGÜÍSTICA

L'Oficina de Català de Cassà de la Selva a la vostra disposició:

TRUQUEU-HI: 46 00 05   FAX: 46 20 21

ESCRIVIU-HI: Servei Municipal de Català
 Ajuntament (Can Nadal) - Rambla Onze de Setembre, s/n
 17244 CASSÀ DE LA SELVA

VENIU-HI: Matins, de dilluns a divendres de 9 a 1

El Sr. Tolosà amb el president de "la Colla" en el primer concurs literari.

En Carles Malagrida fent lliurament del premi a l'Ester Basart l'any 1978.

NO NOMÉS PER L'AVI TOLOSÀ

Per al Dreuera i dedicat a la vint-i-cinquena convocatòria dels premis infantils Manuel Tolosà i Surroca, m'han demanat que parli de l'avi Tolosà. Quan va tenir lloc l'homenatge —compartit amb l'amic comú en Peio Pascual, l'any 1975, i amb motiu de la seva mort l'any 1985— amb el que es va escriure d'ell va quedar palesa la seva incondicional actitud de servei envers "la Colla", al poble de Cassà de la Selva i a Catalunya. Tornar a dir que la iniciativa d'aquests premis infantils va ser cosa seva, passar el rasquet a la memòria d'aquells anys de treball conjunt, fer surar de nou l'encreuament de les cartes entre ell i la Junta de "la Colla" l'any 1974, per mitjà de "Llum i Guia", tot mostrant la discrepància d'opinions en la manera d'enfocar els premis, penso que no és necessari. Se n'ha dit, escrit i parlat a bastament. Els qui vam tenir la sort de conèixer-lo, d'extreure el millor de les seves ensenyances, els qui vam treballar amb ell i el vam estimar, el tindrem sempre a la memòria com a persona fidel als seus principis. Penso que dir més seria insistir en un fet demostrat i algú podria pensar que amb la intenció de convèncer indecisos. I això no cal, ni ho voldria.

Del que sí m'agradaria deixar constància, i penso que

aquest aniversari en pot ser un bon moment, és de la dedicació que un altre bon amic de "la Colla" —aquesta no seria el que és si no hagués estat per ell— hi ha fet, no només al llarg d'aquests vint-i-cinc anys, sinó des del dia de la seva creació a principis dels seixanta. Amb els seus alts i baixos —i qui no en té?— amb el seu pas per l'ajuntament de la vila en el primer ajuntament democràtic, amb... mai no ha deixat de fer de puntal en el decurs dels anys que la nostra entitat ha marcat la vida cívico-cultural de la vila de Cassà de la Selva.

Tants anys de fidelitat i de servei a un poble i a uns amics, de vegades incomprès, quan no han comprès "la Colla"; que t'han despreciat quan ho han fet a "la Colla", per sobre de les diferències saludables, que no hem amagat, mereixes el meu reconeixement, el de tots.

L'avi Tolosà va aportar la idea, tu Carles has estat el puntal que ha fet possible que aquella vella iniciativa compleixi els vint-i-cinc anys.

Felicitem-nos-en.

JOAN MAYMÍ I COLOREU

